

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu **B.**, so sídlom v B., proti žalovanému **D.**, so sídlom v B., **o určenie vlastníckeho práva a o vydanie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 C 297/06, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2007 sp. zn. 4 Co 556/2006,

t a k t o :

Dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2007 sp. zn. 4 Co 556/2006 **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I (ďalej iba „súd prvého stupňa“) uznesením z 30. októbra 2006 č.k. 26 C 297/06-41 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa akéhokoľvek nakladania s nehnuteľnosťou parc. č. X., zastavaná plocha o výmere X. m², k.ú. B., zapísanej na LV č. X., vedenej na Katastrálnom úrade Bratislava, Správa katastra pre Hlavné mesto SR Bratislava, najmä túto nehnuteľnosť predat', inak scudziť alebo zaťažiť alebo prenajať tretej osobe do právoplatného skončenia konania vo veci určenia vlastníctva k nehnuteľnosti. Vychádzal zo zistenia, že žalobca osvedčil potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov, keď ako pôvodný vlastník bližšie špecifikovanej nehnuteľnosti nemal vedomosť o uzavretí dohody o dobrovoľnej dražbe, na základe ktorej došlo k zmene vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na žalovaného.

Krajský súd v Bratislave (ďalej iba „odvolací súd“) uznesením z 30. marca 2007 sp. zn. 4 Co 556/2006 potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. Stotožnil sa so závermi súdu prvého stupňa o potrebe dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania.

Predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalovaný (ďalej iba „dovolateľ“). Namietal, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z odlišných skutkových zistení ako súd prvého stupňa, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť, pričom tieto prevzal z písomného vyjadrenia žalobcu k odvolaniu proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia. Súd mu uvedeným postupom odňal možnosť konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Naviac, žalobca v konaní nepreukázal naliehavosť a nutnosť dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania, a tým potrebu uloženia povinnosti žalovanému formou predbežného opatrenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej iba „dovolací súd“), príslušný rozhodovať o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov odvolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

Dovolaniem možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V posudzovanej veci žalovaný napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v tejto procesnej forme sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že i keby rozhodnutie odvolacieho súdu vykazovalo znaky jedného z uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (pripúšťajú možnosť napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním), dovolanie by nebolo prípustné, ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení.

V preskúvanom prípade napadol dovolateľ uznesenie odvolacieho súdu týkajúce sa predbežného opatrenia, proti ktorému je podľa § 239 ods. 3 O.s.p. prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát (písm. a/ až g/). Vady konania uvedené v tomto zákonnom ustanovení však neboli dovolacím súdom zistené.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na iných skutkových zisteniach ako súd prvého stupňa, prevzatých z písomného vyjadrenia žalobcu, ku ktorým sa žalovaný nemal možnosť vyjadriť, treba uviesť, že táto námietka nie je dôvodná a v danom prípade nemá za následok vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Krajský súd totiž vyvodil záver o potrebe dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania z totožných skutkových zistení ako súd prvého stupňa, ktoré vyplývali z tvrdení žalobcu v jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Pokiaľ odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia aj iné skutočnosti (napr. tie, ktoré opísal žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného), tieto použil len na doplnenie a na podporu záveru o potrebe nariadenia predbežného opatrenia.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno teda uzavrieť, že dovolanie žalovaného smerovalo proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je. Keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p.), bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd nepriznal náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. februára 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: